

ANUL IV. -- No. 12
15 Aprilie 1928

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar
și în românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNĂSCĂ

Organul central al «Ligii Apărării Naționale Creștine»

CUPRINSUL:

Titus Mălai: Program creștin și ură de rasă.

I. C. Cătuneanu: Jidanu-i tot Jidan.

Ion Zelea-Codreanu: Despre Semnul L. A. N. C.: „Svas-
tica“

V. Filipciuc: Ofensiva lui Groedel.

G. Făcăoaru: Cauze și efecte.

Pandurul: România din tranșee și România de astăzi.

Șt. Peneș: Banca Industriașilor și Comercianților Români
Arad.

* * * Ce-i doare pe Jidani.

Șuşman Teodor: Pentru ziarul „Patria.

V. I. Tamășescu Nicolesți: Corespondență din Huedin.
Solidaritatea în dușmănie.

* * *
Șuşman Teodor: Un glas din public.

* * * CFR din Ardeal, după 10 ani dela Unire.
Informațiuni: Interne și externe.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate .. 1 an 400 „ 6 luni 200 „

Redactor responsabil : Dr. LAZAR ISAICU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
CLUJ, STRADA BOB Nr. 7

IMPRIMERIA A. ANCA, CHIRIAȘ:
PETRU TIMARIU
CLUJ, STRADA REGINA MARIA Nr. 43

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Rubrica permanentă

Pentru ca să se știe

Denunțăm din nou marelui public pe aceia, cari au apărut pe Jidanul GROEDEL în procesul cu Maramureșenii, de pe urma căruia sătenii de baștină și-au pierdut pădurile ce le aparțineau de veacuri:

Apărătorii, cumpărați cu banii lui Iuda, poartă numele:

EMIL HAȚIEGANU, deputat național-țărănist și profesor la Universitatea din Cluj.

MIRCEA DJUVARA, deputat liberal și profesor la Universitatea din București.

VALERIU ROMAN, proaspăt liberal, fost secretar general al L. A. N. C.

Cine ajută pe dușmanii României la bârfirea țării?

ȚOSTA FORU, de la „anumita presă“ și

Ț. GHIULEA, membru în partidul național-țărănist și profesor la Universitatea din Cluj.

Având în vedere, că Inalta Curte de Casație a adjudecat Jidanului Groedel 26.000 iugăre în paguba Maramureșenilor, așa încât veneticul acaparator a ajuns proprietarul acestui latifundiu forestier; noi cerem cu stăruință, în virtutea legii agrare, ca imediat ce va fi ieșit din indiviziune Jidanul Groedel să fie expropriat la fel ca și ceilalți proprietari de păduri, pentru ca acele comune de pe valea Vișeuului, cari au dreptul după lege, să fie puse în stăpânirea pădurilor, ce le-au aparținut din moși-strămoși.

În discursul rostit la senat, în ziua de 22 Martie 1928, de P. S. S. Episcopul Nicolae Ivan de la Cluj, la discuția generală a legii Cultelor (vezi revista *Renășterea*, organul oficial al Eparhiei, No. 14 din 1 Aprilie 1928) a atins chestiunea mizeriei Moților provenită din faptul că „pădurile de mult le-a tălat dl. Tischler cu concursul bine voitor al politicianilor patentăți din Ardeal“.

Știi, onorate cititor, cine sunt „politicianii patentăți“, cari au ajutat pe Jidanul Tischler să despoaie pe Moți de averea lor strămoșească? Iată numele celor vinovați:

EMIL HAȚIEGANU, deputat național-țărănist și profesor la Universitatea din Cluj.

GHEORGHE LEON, deputat liberal și profesor la Universitatea din Cluj.

PETRE GROZA, fost ministru averescan.

„INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ“

Program creștin și ură de rassă

— Gânduri de Paști —

După somnul înzăpezit al iernei geroase, popas semnificativ al firei măestre, o atmosferă primăvăratecă ne aduce întâiele solii de trezire din letargie.

La fel în viața tainică a sufletelor, după clipe de stagnare, prin botezul penitențial al pasesimelor, întrezărim suflul învierii creștine. Cristos învie și cu El, noi. Sunt zile sfinte de Paști.

Adesea e necesară o înviere și în viața intelectuală, când lăpădăm prejudeții și ne fixăm alte pietre de hotar, alte faruri de orientare în zbuciumul răscolit al lumii noastre ideologice, lată o bizară înlăn-

tuire de idei: creștin și ură de rassă. Să căutăm, ca gând de Paști, o orientare.

Opinia publică a zilelor noastre a îmbrățișat problema antisemită ca pe o idee de extremă importanță, care își așteaptă imperios rezolvirea. Și idea este oarecum jenantă pentru toți meticuloșii, cari nu au curajul să privească în față anomalia socială provocată de parazitismul pansemit.

Auzi voci ridicate din cercuri științifice ori chiar din tabăra ecleziastică, având tendinți vădite de potolirea zelului antisemit: Nu se poate admite, ca într'un program

creștin genuin să între ura de rassă... Este nedemn de numele unui neam să se sperie de năluca dominației lui Iuda asupra globului pământesc...

Dr. M. Müller-Clandius într-o carte apărută recent la Berlin sub titlul sugestiv „Deutsche Rassenangst“, după ce constată, că antisemitismul multă vreme a fost inexistent ori cel mult o manifestație de intoleranță religioasă, și abia după expedițiile cruciate a luat un caracter social politic, — își exprimă năruirea nerefinută, cum de poporul german astăzi, în fața pericolului iudaic, este cuprins de spaima rassistă. Ori este în german energie înăscută de progres și conducere, ori îi lipsește această vir-

tute și pentru cazul din urmă și așa este pierdut. „Tertium non datur“. Nu vede așadar cu nimic justificată mișcarea puternică antisemită din Germania, dusă până la „vandalismul“ (e constatarea presei iudaice) de a smulge și sfărâma monumentele de pe mormintele din cimitirele israelite... Dacă ar fi întrebat, nu ar înțelege acest apărător al rassei „alese“ nici rostul legilor din Bavaria, cu severă opreliște împotriva tăiatului ritual (das rituelle Schächten) și cu ordin categoric de a amei vitele înaintea tăiatului la abator pentru a nu fi chinuite, dispoziție legiterată și în Norvegia, atât de pașnică sub raport antisemit.

În „Jüdische Presszentrale“ din Zürich se înregistrează sistematic declarații de proveniență ecleziastică, prin cari se ordonă veto împotriva antisemitismului, pe motivul binecuvântat, că ura de rasă este condamnată prin principiul iubirii universale a aproapelui, temelia moralei creștine. Așa e cazul episcopului calvin Desider Balthazar din Dobrițin, oraș zis și „Roma calvină“, cu susținerea sa bombastă: „Aceia, cari cu lozinka antisemitismului cred să rezolve problema iudaică, aparțin elementelor celor mai puțin valoroase ale comunității culturale. Creștinătatea nu poate să tolereze cu brațele încrucișate nedreptatea brutală ce se face Jidanilor sub ochii ei, și trebuie în propriul ei interes moral și faptic să se îngrijească de o aranjare cuminte, folositoare și dreaptă a poporului care prin dispoziția divină a fost împrăștiat în toată lumea“. — La Danzig episcopul catolic, la începutul postului mare din acest an, dă ordin credincioșilor, să îmbrățișeze pacea și să se ridice împotriva agitației naționaliste, a antisemitismului și a urei de rasă. — Matulewitsch decedatul arhiepiscop litvan de Wilna, originar născut din mamă iudee se obicinuia să ordone predicatorilor bisericii din Wilna, să cuvânteze împotriva antisemitismului.

În același timp competențe indiscutabile prin problema antisemitismului ca un postulat de extremă importanță în cadrele realizărilor apostolatului creștin.

În opera catolică „Handbuch der Pastoraltheologie“ de Schüch-Polz găsim o documentată justificare a antisemitismului catolic. Rassei semite aparțin, pe lângă Jidani, Arabii și Sirienii. A aparține unei rase nu constituie o crimă. Deci „antisemitismul ca problemă de rasă,

din punct de vedere catolic este absolut condamnat, însă își are deplina justificare în sentința: Seminiției jidănești îi lipsește conștiința marginilor morale în viața economică; aceasta constituie miezul problemei jidănești“, precum se constată prin materialul documentar alui Sombart în opera „Die Juden u. d. Wirtschaftsleben“. În același manual de pastorală se precizează după Waldhausen: „Națiunile creștine au cu totul altă concepție privitor la muncă și viața economică și în urmăre au un fel de a lucra cu totul deosebit de al-Jidanilor. Antisemitismul este o serioasă și ultimă somare adresată guvernanților. Dacă aceștia vor răspunde cu dispreț și vor crede potrivit să provoace poporul cu ajutorul baionetei, atunci noi mergem înspre o răsturnare, asemuitoare celei de pe vremea reformațiunii și a revoluției franceze“. „Liberalismul jidănesc, — continuă Schüch-Polz — în anii lungi dinainte de eruperea rășboului din 1914, până la Noemvrie revoluționar din 1918, în faptă a ținut pe loc orice însănoșire a raporturilor sociale, precum și libera mișcare a bisericii catolice, singura putere în stare să pună stavilă revoluțiunii sociale. Cu ajutorul social-democrației jidani, cu toată minoritatea lor procentuală, prin măsuri de drept și influență au știut să acapareze puterile de cârmuire și să-și practice înrăurita lor dăunătoare asupra tineretului prin literatură înmândă, cinematograf și afișare de reclame publice imorale. Când fostul deputat austriac Wichtl în cartea sa „Weltfreimaurei, Weltrevolution, Weltrepublik“ supuse unei cercetări amănunțite rolul jidovimei și descoperi fără cruțare ultimele scopuri ale masoneriei universale, își atrase cea mai crâncenă ură a contimporanilor jidani, deși el nu aparținea vreunui partid creștin. Însă după răsturnarea devenită istorie adevărată din 1918—19, o restaurare și însănoșire a raporturilor sociale, se poate înfăptui numai pe baza acelor legi, pe cari unul născut Fiul al lui Dumnezeu le-a lăsat bisericii singur adevărate. Aceste legi nu constituie nici decum o chestiune particulară pentru creștini și catolici, ci o cauză a culturii, o cauză a păcii între națiuni. Lumea nu se înouește prin răsturnarea lucrurilor existente, prin punerea în creștet a toate; ea a fost odată înouită prin Mântuitorul din Viflain și se va înoui iarăși în Cristos, precum a enunțat ca program Piu X.

În vremea, când liberalismul era în floare, partidele creștine au arătat anarhia economică și secătuiala devizei „libertate economică“, de aceasta trebuie să-și aducă aminte ele și în zilele când este a se clădi o nouă economie, și să stăruiască pentru ridicarea unui nou edificiu organic, în care să asigure dreptul muncii spirituale și corporale, și se deschide teren dorului sănătos de creare, strivindu-se bazele pentru cămătărie și speculă. (Salzb. K. Ztg. 1919—20). Creștinii în interesul lor bine priceput trebuie să militeze pentru legea matrimonială creștină, pentru școala creștină; ei nu trebuie să fie risipitori în chestia recunoașterii drepturilor publice pentru necreștini străini, dinpotrivă trebuie să creeze o legătură strânsă a creștinilor și cu o astfel de putere proprie să stavilească intrarea dăunătoare a imigranților străini și să facă imposibilă rămânerea corpului străin în satele creștine“. (o. c. III^a 838—9).

E bine să se știe, că lucrarea Schüch-Polz în trei volume este un manual clasic de instrucție pastorală la facultățile teologice catolice. În special în Austria social-creștină, de sub conducerea energică a cancelarului Seipel. Găsim aci program precis și complet, până la ideea eliminării ființelor parazitare dela sate. Antisemitismul aci constituie punct de program pastoral.

Oare s'a denaturat prin aceasta principiul iubirii alunecând pe panta desigur necreștină a urei de rasă? Să cercetăm.

Până la Isus Cristos sentimentul iubirii aproapelui nu a fost cunoscut, deși constituie o notă adânc omenească a firei noastre. Dibuiți prin întunec găsăm delungul veacurilor ahte-creștine. Auzim unele accente sfioase la Chinezi, Buddhiști, Egipteni, Greci, însă nu ajung culmile atinse de Isus în vorbirea de pe munte. Legea lui Moisi preconiza cel mult o iubire a conaționaliilor, iar pentru străin avea rețeta deuteronomică, de a mânca toate neamurile, care în interpretarea talmudică farisaică s'a explicat și practicat ca ură față de dușman. Istoria este martoră, că oamenii mănâți de porniri sălbatice primitive au trăit o eră de canibalism, sfâșiindu-se unii pe alții. Bellum omnium contra omnes era lozinka generațiilor sălbatice. Civilizația a adus între popoare un spirit pașnic și o notă de dreptate. Însă până la venirea lui Cristos omenirea a rămas departe de noțiunea iubirii.

Cristos cu mâna dumnezeiască rupe vâlul de întunec, ce acoperea cuvintele mântuirii și își sapă în granit temelia Legei Sale: „Iubiți pe vrășmașii voștri!” Acesta este verbul veșnic și deapauri nou. Iubirea vrășmașilor este cuvântul de vrajă, care din fiară sălbatică făurește pe omul cu adevărat supramom, apropiat de divinitate. Iubirea vrășmașilor este Magna Charta Legii lui Isus Cristos, ea ne înalță din țărâna pământului negru și ne face „fiii Tatălui” ceresc, care „soarele său îl răsare peste cei răi și peste cei buni și plouă peste cei drepti și peste cei nedrepti”. Creștini cu adevărat suntem numai prin iubirea ce ni-o cere Isus Cristos. Aceasta singură ne poate face „desăvârșiți precum și Tatăl nostru din cer desăvârșit este”. „Estote perfecti”, este idealul nebănuț de nici o minte profundă înainte de Mântuitorul. „Pe calea acestei noblețe creștine urcăm încet și sigur spre culmile neumblate ale Cerului, după îndrumările Scripturilor sacre: Dil estis.”

Bossuet ne îndeamnă în acest senz: „Soyons des Dieux, il nous le permet pour l'imitation de sa sainteté”. Papini în „Storiadi Cristo” constată: „Isus un singur gând a avut, unul singur: Să transforme oamenii din bestii în sfinți prin intermediar iubirei. Circe vrăjitoarea, consorta satanică a frumoaselor povești mitologice, schimba pe eroi în animale pe calea plăcerii. Isus antisatana, anticirce este acela care salvează din animalitate, prin o forță mai tare decât plăcerea”.

Omul prin firea sa este ființă socială (zoon politikon). Toți oamenii, fără deosebire de rasă constituie o familie mare, pe întreg globul. Terestru, familia lui Dumnezeu, care pentru toți este punctul de plecare și ținta finală. Toți avem origine, scop final și natură mamă comună. Că în sânul acestei familii se deslănțuesc dușmăni, este inherent firei noastre deteriorate prin păcat. Însă nici vrășmașul nostru nu încetează a fi om, deci nu poate să fie eliminat din sfera obligamentului iubirei. Aci rezidă marea taină a umanitarismului, trambitaș până la paroxism de hetzmeisterii social-democrației, însă nerealizat, decât doar în forma perversă a anarhiei, a teroarei, a suprimării în masă, a cekei bolșevice, a masacrului și sacrilegiului, care transformă bisericile lui Dumnezeu în săli de dans charlestonian și lupanare. Anumita presă ne servește cotidian pilde de apoteozarea crimei și strivirea legii

iubirii, care constituie adevăratul umanitarism creștin, prins cu puternice și adânci rădăcini în solul firei noastre omenești.

Preceptul iubirei își are în doctrina creștină o perfectă precizare. Deși nu excludem pe nimeni din sfera iubirei, totuși între aproape și aproapele este a se păstra o ordine, sau succesiune echitabilă și raționabilă. Atât afectiv — ca sentiment, — cât și efectiv — cu fapta binefacerei — în necesități egale, spirituale ori corporale, mai mult trebuie (!) să iubim pe cei mai apropiați de noi, adică pe părinți, frați, rude, conaționali. *Donat* iezuitul în „Summa Philosophiae Christianae” VIII declară:

„Se permite și este convenabil, ca oricine să-și iubească națiunea și pe conaționali, și încă ceteris paribus mai mult decât pe alții”. (n. 323).

În special legătura sângelui (coniunctio carnalis) este temelia oricărei alte legături, fiindcă își are prioritatea în ordinea firei. *Noldin*, moralistul iezuit dela universitatea din Innsbruck, în clasică operă „Summa Theologiae Moralis” II, constată fără înconjur: „Erau unii cari considerau potrivnică desăvârșirea creștinească atitudinea celor ce din rândurile aproapelui iubesc mai mult pe unul decât pe altul, pe motiv de consăngenate ori prietenie, omenească. Însă merg pe pantă falsă; căci prin însași firea rațională suntem mânați să iubim mai mult pe cei ce ne sunt mai apropiați (magis coniuncti); harul (gratia) nu strivește, ci desăvârșește natura. Deci și cu iubire supranaturală putem și trebuie să iubim mai mult pe cei mai apropiați de noi”. (n. 80).

Este eleventă și pilda lui Isus, care și în colegiul Apostolilor a creiat o diferențare în iubirea pentru cei din anturajul său, fiind — după vorba sfintei Scripturi — evangelistul Ioan „ucenicul pe care-l iubea Isus... carele se și culcase la cină pe pieptul lui”. (Io 21₂₀).

Chiar pentru cazul, că în elementul semit pripășit pe pământul românesc, nu am avea să vedem un dușman implacabil, și atunci, nimeni nu poate să ne taxeze de șovini și lipsiți de nota iubirei creștine pentru motivul, că în programul Ligii constatăm superioritatea economică și culturală a minorităților conlocuitoare datorită unui trecut sbuciumat de profundă nedreptate, și luăm măsuri de apărarea factorului românesc determinant în asigurarea trăinicieii noastre naționale, cerând „numerus clausus, legifera-

rea proporționalității în toate ramurile de activitate culturală și economică”.

Unde mai luăm, că situația la noi e alta. Citim în „Jüdische Pressezentrale” din Zürich, că după afirmația lui *Braunstein*, în România nu sunt pogromuri nici masacre de jidani, ci s'a deschis larg granița înspre răsărit pentru a se da adăpost la zeci de mii de jupâni scăpați ca prin minune de sabia lui *Pethura* în Ucraina. Toate lapădăturile Galitiei, Poloniei și Rusiei s'au revărsat ca un potop imund peste falnicele plaiuri ale Maramurășului, peste Basarabia, Bucovina și Moldova. Plânge o țară desmoștenită și înghenunchiată de parazitarii, cari au cuprins codrii românești, fabricile, petrolul, miliardele, băncile, presa, literatura și tot ce constituie comoara națională! Și acest jaf organizat de oameni, cari nu ne iubesc, ci ne urăsc ne sugrumă lent dar sigur, nu este neprobat de „partidele” politice cărmuitoare dela 1886 până azi. Se trage peste toate vâlul tăcerii criminal, pentruca să urmeze cu atât mai repede dezastrul națiunii martire în războiul întregirii. În templul național a intrat „abominatio desolationis”, după suspinul profetic.

Ori vă mai îndoiți, că jidanii ne urăsc? Ura, după definiția moralei creștine, cuprinde în afară de sentimentul aversiunii și ofensa cu tendința de a indigna pe altul, injuria sau nedreptatea și daunificarea sau păgubirea altuia. Față de dușmanul neamului, față de cel semit în primul rând, se cere în programul Ligii o serie de sancțiuni „înăsprirea codului penal în ce privește calificarea și pedepsirea infracțiunilor: falșul, bancruta, excocheria, mituirea, contrabanda, eludarea legilor de apărare economică, falsificarea articolelor alimentare, propaganda pornografică și anarhică și comerțul de carne vie”.

Intemeiat pe opera monografică alui *M. Waldmann*: „Die Feindesliebe in der antiken Welt und im Christentume”, *Noldin* constată, că deși există la neamul lui Israel ideea de iubirea vrășmașilor, totuși se limitează această iubire la vrășmașii conaționali, „ba chiar prigoneau cu ură pe toți aceia, pe cari îi știau dușmani ai rasei și ai religiei lor strămoșești”. (o. c. 82). Însuș *Isus* Mântuitorul spune, că în etica Judeilor „s'a zis: să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrășmașul său”. (Mt 5₄₃).

Dacă în Polonia azi găsim la

Lodz pe *Ascher Kohn* stăpânitor al pieşei de textile, zis „Textilkönig”, în Africa de sud la Witbank pe fermierul E. *Lazarus* stăpânitor de domenioane, supranumit şi Kartoffelkönig, tot în Africa de sud la Kapstadt pe *Isac Lewis*, deţinătorul industriei de diamante, zis şi Diamantenkönig, — la noi în România, cercaţi statisticele, şi veţi găsi în proporţie însutită pe monopolizatorii străini ai bunurilor naţionale. Şi după ce se îngraşă pe spinarea noastră, cu sarcasm demonic pe buze încep în străinătate campania de denigrare împotriva neamului românesc, ospital până la absurd, şi nobil până la laşitate. Din Sionul nostru naţional ingratitudinea semită cosmopolită face peştera tâlharilor. Şi am putea să împletim biciu de toc, precum a făcut Isus pe terasa bisericii din Ierusalim împletind biciu de funii, pentru a împraştia toată banda hoţilor, comandată de demonul speculei, mamona aurului, duşmanii ireductibili ai Crucii.

Dar nu. Nu vrem să-i urâm. Ura de rassă nu este proprie pentru un program creştin. Suntem minimalişti. Ne cerem un singur lucru, *dreptul la viaţă*.

Dacă în afară de hotarele ţării se va năpusti asupra noastră haita denigranţilor, cari prin calomnie, demonstraţii „umanitariste”, şantaj vor să ne izoleze de restul lumii civilizate, vom stabili răspunderile pe socoteala jidanilor de acasă dela noi.

În lăuntru hotarelor vom trezi conştiinţa naţională, că pământul Ţării este frământat cu sânge românesc, deci frânele cârmuirii în toate domeniile vieţii publice se cuvin, nu străinilor levantini, nici jidanilor hrăpăreţi şi ingraţi, ci Românilor, cari cu lacrimi fierbinţi şi vieţi încruntate au durat graniţele patriei întregite.

Deşteaptă-te Române

Din somnul cel de moarte!

Sunt zile sfinte de Paşti. Să se risipească precum se risipeşte fumul, duşmanii neamului, semănătorii de zizanii între fraţi de sânge. Este imperioasă nevoie de frontul românesc unic al fiilor celor două biserici naţionale, pentru a face faţă atacurilor nenumărate şi loviturilor surde, pe cari ni le aplică duşmanii etnici, cu patimă cruntă.

Dr. TITUS MALAI
profesor la Academia teologică
din Gherla

Jidanu-i tot Jidan

În lupta ce ducem pentru trezirea simţului românesc faţă de primejdia ludaismului cotropitor, se precizează tot mai mult în tabăra adversă un adevăr preţios, şi anume: în orice stare s'ar afla Jidanul, el tot duşman al României este.

Fie că fiul lui Israel are vre-o legătură cu ţara noastră, fie că nu a auzit de noi decât din depărtare, el se supune în mod instinctiv unei porunci de rassă: să ne lovească sub orice formă potrivită cu situaţia, în care se găseşte.

Cei cari au contact direct cu pământul nostru prea ospitalier caută să ne destrame puterile fizice, economice, morale după împrejurări: unii ne otrăvesc sistematic ţărâni-mea cu alcool; alţii o despoaie şi o robesc prin camătă, cei mai mulţi combină ambele metode. Aceia cari nu sunt în situaţia să ne atace direct trupul fiinţei noastre etnice, îi atacă sufletul: şi în credinţa-i religioasă, şi în structura-i morală, şi în putinţa-i de judecată.

Este inutil a scrie lung: toată lumea ştie, că diferitele secte religioase, susţinute în propaganda lor cu bani jidoveşti, au ţinta precisă de a despărţi poporul român dela sinul bisericilor noastre naţionale, cari ne-au servit şi de adăpost în urgia vremurilor şi de vatră luminoasă în întunericul trecutului.

Toată lumea ştie că o literatură lipsită de simţul autohton, desmăţată, pornografică aşa cum o surprindem în producţiile din strada Sărindar şi editurile jidoveşti din întreaga ţară, constituie cel mai primejdios instrument de atac contra simţului moral al populaţiei autohtone. În acest plan de ofensivă iudaică intră şi întreprinderea înfloritoare a cinematografelelor, încăpută pe mâna Jidanilor, de unde imaginaţia tineretului şi a femeilor iese înfierbântată şi împinsă către o viaţă aventuroasă, în care trândăvia, luxul, sensualitatea, goana după bani şi ispita crimei înlocuiesc mijloacele onorabile de a trăi nu numai pentru tine, ci şi pentru alţii.

Sub influenţa scrisului jidovec sau jidovit ne sbatem asta-zî în mocirla celui mai murdar materialism, din care se creiază o nouă concepţie de viaţă, ucigând orice avânt nobil şi dezinteresat.

Toată lumea de bun simţ înţelege, cum Jidanii dela „anumita presă” dau un asalt formidabil contra judecăţii sănătoase a poporului nostru, căutând a-i strecura perfid şi disolvant idei subversive, a-i în-

cula dorinţa bolnăvicioasă de perpetue schimbări politice, învenindu-i sufletul cu o permanentă neîncredere, cu o nemulţumire cronică, exploatându-i nevoile zilnice şi aţitându-i până la frenesie patima arivismului la politicienii setoşi de putere. Nici odată bunul simţ românesc nu a avut de suportat un mai greu examen de rezistenţă, ca în timpul ce trăim, când dezertori din marele războiu, spioni ai duşmanului, trădători condamnaţi judecătoreşte, escroci de rând: toţi din seminţa lui Israel, în loc să-şi ispăşească pedepsele şi-au asumat rolul de a creia opinie publică şi a ne da lecţii de educaţie civică. Înţelege ori-cine ce pot expune dela tribuna lor, căptuşită cu finanţă internaţională, aceşti clienţi ai puşcărilor, din care au scăpat prin amnestie, şi duşmani implacabili ai ţării în care se îngraşă.

Acestui triplu atac înviersunat şi permanent este expus sufletul românesc: în credinţa lui religioasă, în structura lui morală, în judecata lui sănătoasă.

Dar ne este dat să suportăm mai mult. Nu ajunge războiul crâncen, ce ne poartă Jidovimea din lăuntru graniţelor. Nu ajunge că avem de luptat peste hotare cu o întreagă clasă de profesionişti în a ne birfi şi discredita: bancheri jidani, politicieni jidani, gazetari jidani, studenţi jidani susţinuţi cu valuta dela Banca Naţională a României. La această avant-gardă a unei noi ofensive de ludaism, se mai adaugă cazul special al unui atac neprevăzut.

Credeam că un savant, ce şi-a făcut un nume mondial, se va putea înălţa de-asupra legăturilor de sânge ale rasei lui, va rămâne în atmosfera senină a ştiinţei, şi deci respingând impulsurile tainice ale neamului său va urma latura pozitivă de iubire şi armonie faţă de celelalte naţii.

Ei bine, nu.

Acest savant primeşte fără control sugestiuni atavice, li-se spune orbeşte, şi urăşte jidoveşte aşa cum îi dictează vocea sângelui, urăşte cu patimă România întregită pentru că este Jidan: se numeşte *Einstein*.

Dau un fapt: Când chiar Ruşi de baştină, încă de sub regimul ţarist, recunoşteau caracterul românesc al Basarabiei, când toată diplomaţia europeană postbelică ne-a exprimat oficial acest adevăr istoric,

• Nu uitaţi a-Vă achita
• abonamentul la timp. •

Jidanul *Einstein* marele matematician al vremilor noastre, a cerut acum de curând, în primele luni

ale anului 1928, plebiscit pentru Basarabia! Jidanu-i tot jidan.

I. C. CĂTUNEANU

Despre Semnul LANC.: „Svastica” ☸

Precum astăzi multe asociații de diferite feliuri au insigne, pe cari membrii lor le poartă spre a se recunoaște — dacă sunt numeroși și din diferite regiuni — și pentru a afirma și prin aceasta în fața lumii existența asociației lor, tot așa din timpuri străvechi luptătorii aveau pe zidurile cetăților, pe steagurile lor, pe scuturile lor, și purtările pe uniforme lor diferite semne distinctive. De aici derivă întreaga heraldică, emblemele țărilor, a ținuturilor, a orașelor, de aici blazoanele familiilor nobile, de aici decorațiile diferitelor ordine. Toate semne distinctive.

L. A. N. C., ca oaste politică menită celui mai sfânt războiu, și-a luat ca semn distinctiv, pentru steagurile și pentru membrii ei, svastică ☸. Era necesar să adopte un semn pentru recunoașterea camaraderescă între-olaltă a luptătorilor dela un capăt la altul al țării, pentru încurajarea și ridicarea moralului lor prin afirmarea fățișă a luptei sfinte, pe cari sunt hotărâți să o ducă, și prin autosugestia purtării unui talisman, cum și pentru înlesnirea propagandei în masele adânci ale nației. O dovadă de înlesnirea propagandei: Astăzi oricine vede acest semn în orice parte a țării, fie pe steag fie ca insigne pe piept, fie ca cusătură pe haină, fie numai desemnat de copii cu cridă pe o scândură sau cu un cârbune pe părete, știe despre ce e vorba. Își amintește imediat, că nația duce o luptă grea și foarte importantă, că de rezultatul ei depinde viitorul lui și al copiilor lui. Și se încurajează prin însuși faptul că vede svastica, întrucât constată că idea luptei este răspândită, de vremece s'au găsit inși, cari să desemneze svastice, semnul acestei lupte.

Ce este svastica, de unde vine această denumire a ei, cum și de ce L. A. N. C. a luat acest semn și nu altul, despre acestea urmează să tratăm în acest articol.

Denumirea de „svastica” a semnului acestuia se află în *Vede-Vedas*, — cari sunt cărțile sfinte ale vechilor Induși din Hindostan, scrise în limba numită „Sanskrit”, cea ce însemnează, „limba sfântă”, pe la anul 1500 înainte de Hristos. În

acele „Vedas” se descrie acest semn numit „svastica” și se vorbește despre el ca despre un străvechi semn sfânt al Arilor, cum este astăzi crucea semnul sfânt al creștinilor.

Dar cine erau Arii? Cred că nu va fi de prisos să răspundem pe scurt la această întrebare. Poporul străvechi, dela care descinde întreaga noastră rassă, în aceleași Vede, deci în limba sanscrită, este denumit „Aryas”, cea ce înseamnă: „cei înalți”, „cei minunați”, „cei străluciți”. Probabil, acelaș popor, căruia legendele eline îi dau denumirea de „Pelasgi”. Popoarele, cari se trag din acești Ari — „Aryas” — alcătuiesc rassa noastră arică, numită după ei. Deși foarte numeroase astăzi și foarte întinse, toate aceste popoare, având acelaș sânge, sunt strâns înrudite întreolaltă, oricât de diferențiate, și de multe ori cumplit de îndușmănite, apar ele astăzi.

În afară de trăsăturile caracteristice ale feței, înrudirea acestor popoare se dovedește în mod hotărâtor și prin unele asemănări generale ale graiurilor. Vom lua ca exemplu lămuritor numai următoarele trei cuvinte în limbile:

Sanskrită: Elină: Latină: Germană: Română:

Pitar	Patér	Päter	Vater	Tată
Năman	Onoma	Nomen	Name	Nume
asti	esti	est	ist	este

Înrudirea acestor graiuri apare clară și evidentă.

Au aparținut rasei noastre arice, având acelaș sânge și caracteristice asemănări de graiu următoarele popoare și familii de popoare: Inzii sau Hindusii; Familia de popoare iraniene (Perșii, Armenii, Georgienii — aceste două din urmă amestecate cu Traco-Geții — și popoarele disnărate: Bactrii, Mezii, Scitii, Iazigii); Egiptenii; Elinii; Traco-Geții cari descind etnicește: Românii, Albanezii, deasemene și Sârbii, Ucrainenii, Polonii, Slovaci și Cehii, cari au substratul de sânge traco-getic atât de puternic, încât am putea zice că toți sunt Traco-Geți slavizați); Familia de popoare romanice (Italianii, Francezii, Spaniolii, Portughezii și ca graiu îi aparținem și noi Românii); Familia de popoare slave (din punct de vedere etnic sunt numai Rușii, Ven-

zii și Slovenii); Familia de popoare germanice (Norvegienii, Svedezii, Danezii, Nemții Olandezii și Englezii); Littuanii; și Celtii (în Irlanda, Scoția și în Bretagne din nordul Franței).

Iar această a noastră rassă arică, alcătuită din toate popoarele și familiile de popoare enumerate, descinzând din vechii Ari, când și unde a apărut? Adică în ce parte a globului pământesc au apărut Arii pentru prima dată? Și de unde s'au întins ca rassă în toate celelalte părți?

După ipoteza unor cercetători vechimea rasei noastre arice ar fi de aproximativ șaptezeci de mii de ani, deodată cu apariția speciei omenești albe, al cărei trunchiu principal este. Iar în ce privește leagănul Arilor, până mai acum treizeci de ani era admisă ipoteza, că el ar fi fost în platoul Asiei mijlocii, astăzi însă, în urma altor cercetări mai recente ale problemei, toți învățați din lume par a fi de acord, că Arii au apărut în platoul Ardealului și în genere în această regiune carpatică, care se ridicase între cele dintâi părți ale Europei din valurile mării. Ipoteză lansată pe vremuri de fostul profesor al universității din Iași Teohari Antonescu și afirmată astăzi de aproape unanimitatea savanților străini. Așadar de aici s'a întins treptat rassa arică în toate părțile globului pământesc.

În afară de rassa noastră arică, mai fin de specia umană albă alte două rasse — cu totul deosebite de rassa noastră — și anume: rassa semită și rassa fino-tatară sau turanică sau mongolă. Ambele s'au diferențiat prin corcire, contrară legilor firii. Și anume rassa semită a luat naștere din corcirea speciei albe cu specia neagră, iar cea turanico-mongolă din corcirea speciei albe cu specia galbănă. Așa se și explică inferioritatea însușirilor lor și chiar sterilitatea lor în ce privește crearea de culturi naționale și de civilizații specifice. Rasei turanice îi aparțin: Mongolii, Tungusii, Tibetanii, Tatarii, Finesii, Laponii, Estonienii, Turcii, Maghiarii sau Ungarii și Bulgarii (deși aceștia au graiu slav), iar dintre popoarele dispărute: Hunii, Gepizii, Avarii, ș. a. Rasei semite — denumirea după legenda lui Sem — i-au aparținut în vechime Babilonenii, Sirienii, Asirienii, Chaldeenii, Foenicienii cu Cartagenii și Hebreii, iar astăzi îi aparțin: Arabii, Etiopienii și Jidanii. Aceștia din urmă — descendenți ai Hebreilor; au

fost împrăștiată în lume din statul Iuda și deaceia se și numesc Jidani, adică „Iudani” — s'au corcit și cu tribul, turanic sălbatec al Chazarilor din nordul Mării Caspice, cari la anul 850 au primit religia Talmudului.

În cursul miilor de ani rassa noastră arică — reprezentanta purității speciei albe — a fost împiedecată în dezvoltarea ei și a avut mult de suferit din cauza năvălirilor periodice, ale celorlalte două rase. De câteva ori a fost amenințată — am putea zice — în chiar existența ei. Iar astăzi întreaga cultură arică, și civilizația creștină în întregii omeniri, sunt în mod grav amenințate de invazia parazită și de toxinele emanate de stărpitura semito mongolă, de monstrul iscat din corcirea blăstămată a două corciturii nenorocite, de monstrul etnic, care poartă numele de Jidani. Întreaga rassă arică a început a vedea pericolul și a lua poziție de apărare. Cei mai grav și mai imediat amenințați din toată rassa arică suntem noi Românii, cărora monstrul ne-a declarat războiul de pradă și de nimicire.

Ne trezim și ne organizăm și noi. Iar în lupta noastră de apărare a nației, a rassei noastre și a civilizației creștine, ce semn putea fi mai potrivit decât semnul străvechiu al svastice, care pare a fi apărut deodată cu rassa arică și s'a răspândit în toate părțile dimpreună cu toate popoarele ei?

Ce va fi însemnat svastica în primele ei începuturi? Fără îndoială posibilă, ea a fost un semn religios. Ca atare este descrisă și în „Vedele” Indușilor străvechi. Și chiar până astăzi ea este purtată pe frunte de preoții brahmani. Același înțeles religios trebuie să-l fi avut și la preoții vechilor Egypteni în templele lui Osiris. Deasemene se pare că de pe atunci se făcea distincție între semnul svastica ☸, ca semn al luminei, al creațiunii, al biruinței binelui, al norocului, și sunastica sau sanvastica ☹, ca semn al întunecului, al distrugerii, al răului, al înfrângerii, al nenorocirii. Și ar fi poate o explicație: Brațele svastice arată drumul aparent al soarelui, iar sanvastica ar însemna drumul întors al soarelui, cea ce nu s'ar putea imagina decât ca un cataclism ceresc, echivalând cu nimicirea.

De înămnătate hotărâtoare pentru noi Românii este însă faptul extraordinar, că semnul svastice s'a aflat de cea mai mare vechime — vechime de mii de ani înaintea

Vedelor, din epoca pietrei! — în săpăturile arheologice din țara noastră. Și anume la Bod și la Tordosița în Transilvania. Din această împrejurare, în afară de altele, putem trage concluzia — în afară de alte concluzii, — că dacă svastica este a întregii rasse arice, apoi desigur ea este în primul rând a noastră a Traco Getilor! Deaceia e și firesc faptul, că aproape de timpurile noastre ea s'a găsit pe o inscripție a Legiunii romane recrutate din Dacia și numită Aelia Dacorum.

Fiind svastica semn religios din timpuri atât de vechi, ea va fi putut ușor să se confunde — dată fiind asemănarea, — și poate chiar să fi determinat cultul crucei la creștini, după răstignirea și omorirea prin chinurile crucii a Mântuitorului Isus de cătră Jidani. Această este de altfel chiar afirmația unor învățați, cari au scris istoria religiunilor în genere și a religiei creștine în special. În orice caz e deosebit de interesant faptul, că în catacombele dela Roma — deci în primele începuturi ale bisericii creștine, din timpurile Sf. Apostol Petru — s'a găsit semnul svastica nu numai pe pereții catacombelor, ci și pe odăjdile preoților. Semnul acesta s'a găsit apoi și în cele mai vechi biserici ale apusului. De exemplu cea mai veche biserică din Franța e la Grenoble și datează din secolul al 6-lea. În ea se află svastica, „la croix gammé”, cum îi zic Francezii. Iar în Bizanț, multă vreme crucea creștină a avut și forma svastice, fapt pentru care a și fost numită într'un timp cu denumirea improprie de „cruce bizantină”.

În țara noastră svastica, pierzându-și treptat în cursul timpului nu numai înțelesul religios, ci și pe acela de talisman apărător de rele și aducător de noroc — afară de trifoiul cu patru foi, care are forma sfastice și deaceia e considerat talisman, — s'a păstrat totuși mai mult ca în oricare altă țară în diferitele isvoade de ornamentație: În cusături, creștături, scrierea oanelor, decoruri sculptate în piatră și aplicate pe ziduri, în izvoade de zugrăviri. Repet în numeroase cazuri până în ziua de astăzi, ca la niciun popor în lume. Dar să cităm câteva din cazurile mai caracteristice: La Curtea de Argeș în mormântul Domnitorului Radu-Negru, la Mănăstirea Putna în tezaurul păstrat din timpul lui Ștefan cel Mare, la biserica Trei-ierarhi din Iași s'au aflat svastica. Ar fi de

prisos și banal să enumăr toate bisericile, în cari eu personal — în diferite regiuni ale țării — am găsit semnul svastice întrebuințat în diferite feluri ca ornamentație, ca decor. Voi aminti totuși numai două: Rozeta sculptată în piatră dela turnul de intrare în Mănăstirea Neamțu, clădită de Alexandru cel Bun, este o frumoasă svastica în linii rotunde. Iar pe catapiteasma bisericii din Frătăuții Vechi din Bucovina am văzut două șervete de mare vechime întinse ca podoabă. Pe unul era cusută svastica, iar pe cellalt sanvastica. Ambele în linii curbe.

Așa fiind, svastica este în primul rând a noastră a Românilor, mărturisind băstinașia noastră străveche pe acest teritoriu, ca Geto-Daci și ca rădăcină principală a marelui arbore a rassei arice.

Iată pentru ce și în ce înțeles L. A. N. C. a luat svastica drept semn al ei în lupta, pe care urmează s'o ducă contra puhoiului jidovesc. Au mai luat-o și alte popoare — sperăm că în curând o vor lua toate popoarele din lume — ca simbol al aceleiaș lupte sfinte contra pericolului satanic jidovesc. Noi însă, ridicând semnul acesta pe steagurile noastre, purtându-l pe pieptul nostru și răspândindu-l sub toate formele lui în toate colțurile țării, înțelegem nu numai să-l avem ca o insignă distinctivă, ci prin aceasta noi înțelegem să afirmăm:

1. *Că suntem mândri de puritatea rassei noastre arice și de însușirile specifice strălucite ale sângelui nostru Traco-Getic!*

2. *Că înțelegem să ni păstrăm puritatea rassei și însușirile noastre specifice, ferindu-ne de corciri cu rassele inferioare, semită sau mongolă!*

3. *Că suntem străbășinași pe acest teritoriu al nostru, pe care nu înțelegem să-l împărțim cu nimeni, sub nici-un cuvânt, și pe care înțelegem să-l apărăm până la ultimul strop de sânge, contra oricui ar încerca să ni-l știrbească, și sub orice formă!*

4. *Că, spre a apăra gloria trecutului și destinele viitorului neamului nostru, suntem gata la orice jertfă!*

Și acum o asemănare, pentru a încheia. Era într-o dupăamiază a anului 312. Împaratul Constantin — devenit mai târziu „Constantin cel Mare” și Sfântul Constantin — stătea în cortul său din mijlocul taberii, gânditor și adânc îngrijorat, aproape desnădăjduit. Oastea protivnicului său Maxentiu era neasemănat mai puternică decât a sa.

Și ca număr și ca organizație. Bătălia, care trebuia să înceapă peste două zile, se putea considera — după toate calculele omenești — de mai înainte pierdută. Întâmplător își ridică privirile întristate spre ceriu. Și în clipa aceea observă, cu uimire de nedescris, o minune. Soarele se prefăcuse în cruce, iar dedesupt litere de foc închegară patru cuvinte: „*In hoc signo vinces*” adică „prin acest semn vei învinge”. Iar în noaptea, care a urmat, i-a apărut în vis chipul lui Isus Hristos și l-a sfătuit să puie semnul sfânt al crucii pe steagurile oștirii și pe coifurile ostașilor. Indemnul acesta a fost urmat imediat a doua zi, victoria a fost câștigată în mod strălucit în bătălia care a urmat, și prin ea s’au rupt zăgăzurile, cari împiedecau revărsarea luminii mântuitoare a creștinismului asupra lumii întregi!

În preajma războiului sfânt, pe care trebuie să l ducem pentru apă-

rarea teritoriului nostru, a ființei nației noastre, a rasei noastre arice și a civilizației creștine, cu puterile noastre slabe contra tuturor puterilor iadului revărsate pe pământul țării noastre, suntem și noi îngrijați. Dar iată că în ceasul greu al îndoielii duhurile strămoșilor Ari din adâncurile insondabile ale timpurilor ni proiectează, ca pe un semn luminos vestitor de biruință, „svastica” misterioasă și norocoasă!..

Camarazi luptători L. A. N. C. iști, ridicați-o în slava steagurilor, așezați-o pe piepturile voastre, adunați-vă, organizați-vă și porniți, la luptă cu încredere. E lumina tainică a destinelor rasei noastre arice, e talismanul sigur al victoriei și al norocului nației noastre!

„*In hoc signo vincemus*” — prin acest semn vom învinge!

✠ Ion Zelea-Codreanu.

Huși, 20 Martie 1928.

Ofensiva lui Groedel

Încă din Noemvrie 1927 s’a pornit Groedel turma de complici la iurș contra oamenilor de omenie, cari perzistă în loialitatea lor față de poporul jăfuit.

Groedel are funcționari și unelte gata la ori și ce, abia s’a pus piciorul în Maramureș și reînviu martorii și certificatele administrative, despre cari Curtea de Casație din Budapesta (Curia) s’a pronunțat în 1900 „că sunt dovezi deochiate” ori „probe obținute în Galiția”.

Spre a să masca de sfânt uneltele lui Groedel au numit prin jandarmii Generalului Davidoglu de senatori pe protopopii activi **Artur Anderco și Victor Ștețiu**, cari în repetite rânduri — cum i-a denunțat ministrul justiției la cameră — au intervenit în favorul evreilor contra compozesorilor români. Ba Victor Ștețiu, deși nu era președintele compozesoratului fiind forțat a dimisiona din 9 Nov. 1924 s’a prezentat la Casație în 6 Februarie 1927, a stat pe banca evreilor și a înaintat 2 memorii prin cari susținea segregarea frauduloasă.

Iscăliturile au fost adunate fraudulos dela țărani „pentru petiție, să li se deie mălai, lemne și ușurarea sarcinilor”. A făcut intervenții la judecători. Pentru trădarea credincioșilor săi l’am dojenit în „Patria” și cum Gherla nu reagasе au fost silit să-l traduc în fața justiției bisericești în Aprilie 1927. În „Patria”

la sfârșitul unor serii de acuze s’a strecurat informația inexactă, că Ștețiu ar fi intervenit și la dl Maniu. Informatorul meu pe atunci era în secret avocatul lui Groedel și din răutate m’a informat greșit ori pe Ștețiu l’a confundat cu dl I. Maxim inginerul lui Groedel, care susținut și de un deputat-preot a intervenit la dl Maniu cu rezultat negativ. Ștețiu înghite acuzele și călărește pe inexactitatea fără importanță. Dacă mergea la dl Maniu s’ar fi pocăit — gravă e însă intenția sa de aiurea și rolul său de „șabesgoi” — care-l continuă prin informații mincinoase în „Universul”. După terminarea la instanța bisericească îl voi traduce în fața justiției — dar fără prudența de-a uza „de probele Maramureșene”.

Dosarul dela Direcțiunea C. F. R. Cluj și dl consilier Stanciu pot dovedi, că Rapaport n’a primit concesiunea de-a clădi C. F. industrială pentru stăpânul său Groedel și astfel nici pădurile dnlor Ionás și Munkácsy nu se pot exploata. Voi proba că Ștețiu — a servit și servește peste tot nu numai pe slugașii lui Groedel, ci pe toți evreii din compozesorat în procesul canonic intentat și nu va mușamaliza „bălciul din 27 Nov. 1927”.

Rog onorata redacție în anex să binevoiască a reproduce contractul din Moisăi, comunicat în Iulie 1927 și din „Neamul Românesc” în Ar-

deal și părțile ungurene de N. Iorga să binevoiască la Vișăul de sus a reproduce paginile dedicate acestui renegat, ca lumea românească să aibă ideie din ce troacă s’au scos liberalii parlamentarii din Maramureș. Ștețiu a ajuns într’un hal, când nici țărani nu-l mai iau în serios. Stilul său e oglinda sa. În anchetă și apoi în procedura canonică îl voi dovedi și sper a scăpa biserica din Maramureș de acest „șabesgoi” a lui Groedel.

Voi trece la obiect — la reformările lui Ștețiu referitor la compozesorat. După cum arată sentințele 17.882/1905 P., 1816/1911 P. și 589 C. 1923 — Ștețiu minte, când afirmă că suprafața compozesoratului Vișăul de sus și de mijloc ar fi 27.000 jug. cad. pentru că după coala cadastrului din 1862 toată suprafața atunci era 24.424 jug. cad.

E ticăloasă minciună că românii ar primi din compozesorat 17.811 jug. cad. — adica toată suprafața de pădure, după scăderea altor culturi. Românii, 1464 familii, — perd tot ce au, pentru că acaretul lor comun rămas pe mai departe în comunitatea compozesorală s’a fixat în partea aceea a compozesoratului, care definitiv s’a expropriat pentru Stat! Astfel perd totul și se desființează pe vecie și compozesoratul! Cei ce primesc din partea desmembrată a compozesoratului gaze individuale, au fost siliți să-și vândă pe nimica lui Groedel pentru finanțarea învățelei lemnoase: rășinoasele cu 45 lei m³ și lemnul de construcție cu 25 lei! Din 8500 jug. clasificate, țărani români primesc abia 627 jug. clasificate, a căror lemnoase le-au vândut la îndemnul agenților lui Groedel, între cari se află protopopul Ștețiu Victor, măestrul stilului de randaș.

Să vedem cum s’apăgubithiserica. Deși era economul compozesoratului, acaretul bisericii din Vișăul de sus s’a furat, cum o mărturisește în informațiile date „Universului”, încât fără nouă evaluare bisericii s’a dat acaret în alt loc. Cum să poate una ca aceasta și cine a jăcmănit? Pentru ce nu s’au vândut lemnele? În acaretul meu se cuprinde Preluca lui Gotan cu 33 jug. cad. pășune dată în loc de pădure sub numele de lăzuitură. Pășunile le-au indosit, să poată continua învățelea și le-au numit fraudulos „lăzuituri”, deși nu sunt, căci lăzuiturile sunt defrișări intrate în proprietate particulară, cari nu pot fi împărțite, ci numai compenzate în cheile de îndreptățire. A întrelăsat să validiteze pentru biserică fon-

dul școlar, să unească acarele am-
belor biserici să primească așezare
mai bună etc. etc. A contribuit la
fraudele evreilor ca complice la eva-
luarea frauduloasă, la procedura
frauduloasă, la depozitarea credin-
ciosilor săi, la cumulările scandaloase
ale evreilor și la toate fraudele tică-
loase comise de V. Papp Simon,
Groedel și evreii, pe cari li-a servit
înșălându și și mințindu-și credin-
ciosii.

Acuma fiind patronat de fruntașii
liberali cointeresați la jaful compo-
seratului — comite eșirile nesăbuite
făcând spume la gură, când biserica
unită are cea mai mare lipsă de a-

jutorul mirenilor. Am văzut, că ghia-
rele lui Groedel cât sunt de lungi,
până și la „Patria” au ajuns, unde
au plasat o notiță răutăcioasă, deși
de 9 ani colaborez gratuit, nu a
voit să-mi publice deslușirile: cen-
zura dlui Hațieganu s'a unit cu
iurușul lui Ștețiu! M'am pregătit
după începutul din „Szamos” și pre-
sa maghiară la un asalt mai greu,
mai puternic, că prin scandal să se
producă diverziunea necesară de-
plasării dorite. Groedel cu asaltu-
rile ridicule, nu va ajunge scop,
și dreptatea românilor v'a mira în
ciuda tuturor sataniștilor.

Dr. V. Filipciuc

Cauze și Efecte ★

Poporul român este considerat ca
un popor agricol. Până acum a
trecut și el, ca toate popoarele,
prin fazele naturale de dezvoltare
economică: păstoria, agricultura și
acum tinde către ultima fază, a
industrii.

Există formulată o lege în știin-
țele naturale, o lege biologică, care
spune: funcția creează organul.

Până în prezent știința naturală
nu a găsit o desmîntire a acestei
legi. Această lege se aplică și omu-
lui de azi, ca și celui de ieri.

Indelețnicirile obișnuite ale popoa-
relor, creează anumite aptitudini,
care se transmit prin ereditate ge-
nerațiilor următoare. Popoare cu
asemenea calități moștenite, avem
în antichitate, ca și în zilele noastre.

La noi, începuturile în viața eco-
nomică au fost naționale; primii
intemeetorii ai comerțului, ai indus-
triei au fost dintre cei legați cu trup
și suflet de brazda țării lor.

Mult-puținul cât a fost, a fost în
mâini românești. Cronicarii ne vor-
besc încă de prin sec. XVII și XVIII
de negustorii români, care aveau
relații internaționale, cum erau acelea
cu negustorii genovezi din porturile
Dunării sau cu fabricanții din Lipsca
și alte centre industriale din apus.

Din nenorocire, nici nu apucase
bine să se înrădăcineze tradiția și
deprinderile negoțului, că a și în-
ceput să curgă în țară străinii din
toate părțile, care atrași de bogă-
ția țării și de bunăstarea poporului,
s'au pripășit — mai întâi la oraș
apoi și la țară. — unde au început
concuranța comercială.

Cu multă ușurință, au reușit să
se substituie românilor, care aveau
de luptat cu arme neegale. Străinul
venia cu el, experiența seculară,
moștenită din generație în gene-
rație, apoi viclenia, șiretenia, per-

versitatea și minciuna, caracteris-
tică rasei iudaice, oferea fiilor lui
Iuda, atâtea avantajii în lupta ce
aveau s'o ducă pentru triumful lor
și nimicirea noastră. Căci viața unui
popor se judecă adesea și după
trecutul și viața sa comercială.

În viața noastră economică, găsim
la început acele nuclee sănătoase
— corporațiile sau breslele — des-
pre existența cărora avem destule
documente.

Disparația lor, a fost pusă la cale
de cei interesați. În această privință,
se cunoaște cazul recent dela Iași:
există o industrie a plăpumarilor
români în vechea capitală a Mol-
dovei. Jidanii adunați în sinagogi,
au pus la cale concurența, până
la desființarea plăpumarilor români,
vânzând marfa lor sub-cost un timp,
pentruca în urmă rămași fără rivali,
să-și scoată îndoiti paguba.

Iată cum au știut fiii lui Israel,
să distrugă o ramură vitală a nea-
mului nostru, cu mijloace nedemne
și necinstite. Și acest sistem și pro-
cedeu al lor continuă încă și astăzi.

Breslele vechilor noștri negustori,
erau organizații profesionale, cu
statute aprobate de Mitropolitul
țării și adesea chiar de Domn,
care aveau de scop, tocmai păstrarea
comerțului și a industriei în mâinele
românilor.

Cei care și-au dat seama de ob-
stacolul acestor bresle, au fost ji-
danii, care au sacrificat orice, pen-
tru desființarea lor, făcându-și drum
liber pentru cucerirea comerțului,
finanțelor și industriei naționale.

Dintr-o scrisoare adresată Dom-
nului Grigore Glica Vodă, pe la
1849 se vede destul de bine lupta
dusă de breslașii români, pentru
păstrarea și ocrotirea economiei
naționale, de năvala jidanilor.

Iată câteva rânduri, pline de du-

rere și amărăciune, adresate Dom-
nului din vremea aceea, ca o ul-
timă și supremă instanță:

... breasla blănarilor din orașul
Botoșani are statornicite așezări,
atât dela foștii mai înainte lumină-
torii Domni, cât și dela preasfinții
arhieriei, hotărîtoare ca nici de cum
să se amestece în ia nații străine,
adică Armeni și Jidani. Care ur-
măria s'au păzitu, ca o sfântă le-
giuire; iar dela o vreme nația jidă-
nească aceia ce cu sumeție să ames-
tecă fără îndrituire în toate, s'au
năvălit a intra și în acest mește-
șug, (blănăria) ce este periorisat cu
îndestule legături. Că astăzi întru
atâta s'au întins mrejele răului
și vicleanului lor scopasu, încât noi,
Cristianii (creștinii), pământenii, am
rămas cu desăvârșire impilați, într-o
simțitoare obiđuire.

„Pentru că, prin felurite uneltiri,
ne smomesc calfele lucrătoare, ne
împiedică alisverisulu”.

„Acei scăpătați și ajunși în stare
nenorocirilor, au cantandisit a fi
cerșetori, din singură pricină a ji-
dovilor, a căror răutate și aerului
este nesuferită”.

Iată deci cauzele pentru care noi
nu am putut avea o tradiție comer-
cială, o viață național-industrial-fi-
nanciară.

Și astăzi ne resimțim în toată
viața noastră cultural-politică-eco-
nomică, de lipsa unei clase de co-
mercianți români, care să pregă-
tească elementele în lupta, ce se
dă pe teren economic.

Singura soluție care poate reme-
dia răul este următoarea: repararea
greșelii istorice care s'a făcut —
acordând drepturi și privilegii străi-
nilor care ne-au asasinat în propria
noastră țară — și luarea măsurilor
severe, pentru înlăturarea concu-
renței nefaste, ce ni se face pe
toate tărîmurile economice.

G. Făcăoaru.

Un glas din public

Mult Stimate Domnule Profesor

I. C. Cătuneanu, Cluj

Atât prin scrisul D-v. cât și prin
gesturile D-v. țineți mai presus de
toate apărarea națiunii Române,
contra elementului jidovesc, apărînd
în fața instanțelor judecătorești prin
frumoase și temeinice cuvinte, apă-
rînd floarea tinerimii din univer-
sități, precum și pe nenorociții Moți
care au o soartă tristă în urma
politicianilor Români.

Și Vă rugăm Domnule Profesor
să primiți cele mai călduroase mul-
țumiri din Sufletele Moților.

Răchitele la 25 | III-1928

Șuşman Teodor

România din tranșee și România de astăzi

Domnului Prim-Ministru Vintila Brătianu îi aducem la cunoștință următorul fragment din „Oltenia economică” No. 16 din 28 Martie 1928, spre a medita asupra conținutului și a îndrepta, fiind la putere, relele, de care cu tot adevărul se plânge sergentul Băzăvanu.

Politica tranșeei

În numele cinstei și dreptății, toate partidele se străduiesc să încredințeze masele, de câtă fericire le așteaptă dela guvernele pe care fiecare partid îl promite cel mai cu cap și inimă pentru țară.

De zece ani se promit toate fericirile și țara săracă cu duhul le așteaptă.

În această așteptare zace însă spiritul de luptă al tranșeei.

Sergentul Băzăvan, tipul românului de nădejde în toate acțiunile grele ale frontului, îmi spunea mai dăunăzi:

— Uite Domnule, eu și după zece ani de când am părăsit tranșeea, mă socotesc tot ca în războiu.

De zece ani de zile nu văd decât necinstea întinzându-se groasă ca pâcla de gaze asfixiante pe care le aruncau nemții peste noi.

Față de prigoanele de tot felul, mă simt par'că îngropat iar în tranșee, iar toată angaralele cari vin par'că se sparg în buza tranșeei, cum se spărgeau obuzele pe Dealul Iveștilor și ne îngropau în țărână în noaptea aceea de pomină.

Și fostul meu sergent, privește în noaptea amintirilor și desprinde din ele luminile ce-i joacă în ochi.

— Vă mai amintiți, Dle Căpitan? Stam ca niște cârțițe sub pământ. Noaptea era neagră cațran. Hăuiau văile Vrancei de tunărie și mitraliere. Rachetele luminau o clipă în văduh, apoi se stingeau. Obuzele se spărgeau deasupra tranșeei, iar țărâna ne curgea peste căști, lovindu-ne în ochi și astupându-ne gura. Și ca să treacă timpul vorbeam de politică. Iar Dv. cu țărâna în gură ne spuneai că alta va fi România pe care noi o făuream atunci.

O Românie mare, dreaptă și cinstită. Cu credința că așa va fi, așteptam pe fundul tranșeei ordinul de luptă, gata să murim cu acest vis în inimă.

Unde este România pe care o propovăduiați atunci cu gura plină de sfânta țărână a tranșeei?

Așa se întreba bravul meu sergent Băzăvan. Iar eu mi-am simțit gura plină de țărâna morților și am tăcut crunt.

Pandurul.

Nota Redacției

Ne placem să credem, Domnule Prim-Ministru, că în tihna sfintelor Sărbători, și în liniștea moșiei Dtale de la Mihaești, vei avea timpul necesar și simțul reculegerii sufletești, din care poate isvorî controlul de sine și energia morală față de cei pe cari îi conduci, spre a te hotări ca prin fapte prompte și bine chibzuite să risipești amărăciunea luptătorului de la Ivești și a noastră a tuturor.

Banca Industriașilor și Comercianților Români Arad

Ziarul „Voința Poporului” din Arad No. 13 din 22 Martie a. c. conține pe pag. 4-a Bilanțul Băncii Industriașilor și Meseriașilor Români din Arad, încheiat la 31 Dec. 1927.

După un an și opt luni de gestiune numita bancă — singura de acest fel în Ardeal — la un capital de 2 milioane de Lei, bilanțul se încheie cu un activ de aproape 4 și jumătate milioane Lei și arată un profit curat de 209 mii Lei, ca reserve se văd odată 51.152 Lei, și ca Fond de rezervă, și Lei 84.840

sub co Interese Transitorii — pe lângă aceste cifre, dacă și profitul de pe anul trecut s'ar trece la fondul de rezervă Banca Industriașilor și com. rom. din Arad s'ar consolida foarte mult situația.

Ținând cont de greutatea cu care a luptat această instituție, și de p. ținul sprijin de care s'a bucurat; din partea acelor factori economici chemați săi ușureze prosperarea — constatăm din cifrele publicate în bilanț, că nici nu se putea aștepta un rezultat mai frumos.

Ce nu ne convine, din cuprinsul

bilanțului, sunt următoarele împrejurări:

1. că Banca Națională a României, a acordat, Băncii Industr. și com. rom. din Arad un credit de reescont de abia 10% din mărimea capitalului social, atunci când Banca Marmarosch Blank, beneficiază de un credit de reescont de patru ori mai mare, decât capitalul social — sau dublu cât capitalul plus rezervele.

al 2-lea, că Creditul Industrial n'a acordat numitei bănci, nici un bănuț credit, atunci când Jidanii Frații Neumann, beneficiază de zeci de milioane Lei credit,

al 3-lea, că, Băncile, care îi acordă reescont îi calculează dobânzi prea urcate. (La 1½ milioane Lei reescont, găsim în co. Profit și pierdere Lei 200.000 interese de reescont.)

Din partea noastră, dorim tinerei Bănci a comercianților și Industriașilor Români din Arad, deplină prosperitate, și rugăm pe Onor. Conducători ai Băncii Naționale și ai Creditului Industrial, să sprijinească cu mai multă tragere de inimă o bancă românească pusă în serviciul meseriașilor și comercianților români la granița de vest a țării.

Șt. Penes

Expert contabil.

Ce-i doare pe Jidani

Aflăm din „Jüdische Presszentrale Zürich” No 488 din 23 Martie 1928, că Uniunea Jidanilor ziși români din America au prezentat ministrului nostru de la Washington, dlui Crețianu, un memoriu, în care îi cere, printre altele, să stăruiască pe lângă guvernul român, ca acesta să disolve Asociația națională a studenților creștini din România, așa precum cerea și Jidanilor Horia Carp, senator al partidului național-liberal, în „Curierul israelit” într'un număr din primele 3 luni ale acestui an. Din această informație desprindem două constatări și un prețios învățământ:

Pretenția Jidanului Horia Carp a avut imediat nu numai ecou, ci urmare la Jidovimea de peste Ocean; a doua constatare: îi doare pe Jidani organizația naționalistă și creștină a studențimei noastre.

Învățământul: Studenții noștri cu toții să intre în acea organizație, să cultive să propage doctrina naționalistă creștină, și să întărească solidaritatea lor pentru-că așa impun interesele superioare ale neamului.

Dovadă? — Necazul Jidanilor, dușmanii neamului.

Pentru ziarul „Patria“

Domnule Director,

În No. 15 din 21 Ianuarie a. c. ziarul „Patria“ din Cluj s'a ocupat de persoana mea ponegrindumă cu cele nemai pomenite minciuni și birfeli făcându-mă hoț și craiul hoților, la care eu printr'un memoriu în scris răspundând din punct în punct m'am prezentat la redacție și am cerut ca să-mi comunice cine a dat afirmațiunile că eu aș fi hoț și că aș fi făcut rele peste rele, la care dl Director dela „Patria“ mi-a comunicat că v'ro patru țărani din comuna Răchițele, au fost la redacție și au spus câte minciuni toate.

Țin să afirm că acei țărani sunt numai antreprenorii lui Tișler ba dintre dâșii sunt și crișmari care nu văd mai departe cu ochii lor decât să fie servi la jidani și având asupra mea ură fiindcă nu i-am lăsat să distrugă interesele comunii ba mai mult pentru că ca primar am vrut să transform toate crișmele în măcelării ca pe viitor să nu mai aibă bolile cuib.

Nu mă miră mult fapta țăranilor din Răchițele care au fost la „Patria“ cu minciuni fiind că sunt numai niște analfabeți și bețivi, dar mă miră mult fapta ziarului „Patria“ și în special fapta Domnilor dela acel ziar care au pornit asupra mea scriind un articol cu titlu de excroc și hoț, pe câtă vreme domnii dela

„Patria“ m'au putut cunoaște din cele 30 de articole ale ziarului „Patria“ care s'au ocupat mult cu măcazurile noastre prin 1923 și până în 1927, cunoscând că eu nu am fost hoț și excroc, ci bun român, prin faptul că cu ajutorul pe care l'am avut am putut câștiga comunei 6000 iug cad. pădure și pășune.

E lucru dureros acesta, ca un român care ani de-a rândul a suferit numai pentru binile neamului suferind și sub unguri luni de temniță pentru că a fost bun român, și astăzi să fie batjocorit și ponegrit și nu pentru altceva decât pentru ură politică, câți hoți au fost în țara Românească și câți jidani au venit și au făcut adevărate jafuri și hoții și nu s'a aflat nici un redactor la ziarul „Patria“ pentru ai descrie numai precum era, dar iată că-i face cinste și ponegrește pe cel mai bun român din Munți, cunoscut ca bun român și însuși de M. S. Regele Ferdinand I. cunoscut și de Ministrii Țării și de cei mai vrednici Prefecți pe care ia avut Clujul până acum.

În speranța că voi fi ascultat și apărât

Vă rog să primiți Dle Director mulțămiriile mele.

Răchițele la 31. II. 1928.

Susman Teodor
fost Primar Răchițele.

Correspondență din Huedin

Mult Stimate Domnule Redactor,

Vă rog să binevoiți a însera în coloanele revistei noastre, următoarele:

În No. 9 din 1 Martie a. c. revista „Înfrățirea Românească“, a publicat sub titlul „Manevre inadmisibile“, ceva privitor la persoana mea, prin faptul că nu s'a primit la timp dosarul referitor la exproprierea moșiei Jidanilor M. Tischler și Bürger și cele 10 Comune în chestie. Pentru aceasta caut să lămuresc opinia publică, că acușările ce mi-se atribuiesc, sunt completamente lipsite de adevăr și să mă explic:

1. În ziua de 21 Ianuarie s'a adus hotărârea noastră No. 7/1928, — hotărâre pe cât de echitabilă, pe atât și de logică, — prin care a triumfat o dreptate înmormântată pentru cele 10 comune, al căror guvernator absolut era jidanul Tischler. Conform Art. 73 din legea Ref. Agr., hotărârile trebuiesc tri-

mise spre afișare primăriilor comunale respective.

Dela noi hotărârile au fost expediate, după cum se poate constata și din condica de expediție a Comisiunei, cu data de 24 Ianuarie a. c., 22 fiind Duminică, iar în ziua de 23, abia s'au putut copia. Surprinzător: procesele verbale de afișare au sosit cu o întârziere de 20—30 de zile (!) și anume: unele la 18 Februarie, (Secuien) altele la 22 Ianuarie (Ciucea, Poieni), iar unele tocmai la 1 Martie (Calata),

Or, dela noi nu se putea expedia Comisiunei Județene dosarul respectiv fără de aceste anexe, aceasta fiind cel mai lesnicios incident de ridicat din partea avocatului proprietarilor și deci aceasta ar fi târăgănat și mai mult pronunțarea hotărârei în această delicată expropriere, din partea Comisiunei Județene.

2. Acum caut să răspund umani-

taristului anonim al ziarului „Patria“. Constat că articolul publicat este cu desăvârșire lipsit de adevăr, de formă, și chiar de bun simț și informațiuni sigure.

De formă este lipsit, prin faptul că subsemnatul nu sunt secretarul agronomului, ci al comisiunei de Ocol.

De fond și celelalte este lipsit, prin faptul că eu nu numai că n'am pactizat cu evreul Tischler, după cum afirmă anonimul din ziarul apărător al jidovimei în genere, dar mărturisesc că nici nu cunosc ce fel de mutră are acest jidan, iar pe avocatul său nu l-am cunoscut decât cu $\frac{1}{2}$ oră înaintea desbaterei acestui proces.

E drept că am fost la Cluj în ziua de 18 sau 19 Ianuarie, dar pot proba cu martori că n'am fost decât la dl Primpreședinte al Tribunalului și la dl Președinte al Comisiunei de Ocol, în interes de serviciu.

Așa că anonimul articolului din „Patria“ zadarnic voiește să-și mascheze fața, căci noi tot cunoaștem parada lui de cuvinte, după vorba bătrânească: „Lupul își schimbă părul, dar naravul, ba!“

În fine, cer ziarului jidovit „Patria“, precizări concrete, ca să-mi primesc pedeapsa ce-o merit, lămurindu-se astfel și opinia publică.

Mulțumindu-vă pentru ospitalitatea ce mi-ați acordat, vă rog să agreeți, Stimate Domule Redactor, Asigurarea frumoaselor mele sentimente ce vă păstrez.

V. I. Tămășescu Nicolesți
Student

Secretarul Comis. de Exprop.
Huedin—Cluj.

O gazetă săptămânală a L. A. N. C. Ni se cere din multe părți să scoatem o gazetă săptămânală prin care L. A. N. C. să poată lua o parte mai activă la viața publică a României Mari să aducă știri de tot felul să combată atacurile și ponegririle aduse Neamului nostru și să dea sfaturi practice pentru popor.

Pentru a putea controla — dacă cererea de mai sus este pe placul tuturor aderenților L. A. N. C. — rugăm pe toți cetitorii și aderenții noștri, precum și Organizațiunile Ligei, să binevoiască a ne comunica printr'o carte poștală, părerea referitor la scoaterea unei gazete săptămânale ca organ Central al L. A. N. C., și la câți abonați numindu-i cu adresa exactă am putea conta.

Solidaritatea în dușmănie

Cetim în No. 480 din *Jüdische Presszentrale Zürich*, că Jidanul Wiliam Sirovich, a propus în Senatul Statelor Unite, ca președintele Coolidge să intervină pentru protecția Jidovilor din România, și dacă demersul va rămâne fără rezultat să rupă relațiile diplomatice cu România.

Numai după intervenția ambasadurii român din Washington Grecianu, pe lângă jidanul Märschall, și după asigurarea dată de ambasador, că agitațiile antisemite vor fi împedecate, și că vinovații devastărilor dela Oradea și Cluj vor fi pedepsiți, s'a învoit jidanul Sirovich să-și amâne intervenția până ce va vedea realizarea promisiunilor de mai sus.

Jidanul Lucien Wolf secretarul comitetelor unite de externe, a deputaților Jidani din Anglia a intervenit direct printr-o scrisoare adresată ministrului de externe Titulescu prin care se plânge de pedepsele prea ușoare, croite vinovaților de tulburările dela Oradea și Cluj.

Studentii universitari din Genf acuză pe Studenții români în fața Uniunii internaționale a studenților, pentru întâmplările regretabile din Oradea, în decursul cărora studenții Români au insultat minoritățile maghiare și jidovești, — rugând-o să aducă la cunoștința studenților români această plângere.

Mai jos se reproduce fotografia

unui petec din tora distrusă la Oradea.

În No. 481 din aceeași publicație, cetim, că delegatul Bulgariei în Liga Națiunilor Costa Todoroff — probabil să câștige simpatia finanței jidovești — trecând prin New York se exprimă față de redactorul ziarului „Jewish Tribune” că „Antisemitismul nu este numai o manifestațiune de barbarie, ci este forma celui mai inferior sadism”.

Iar ca întregire a celor de mai sus, cetim mai departe, că Populația Jidovească din Bulgaria a publicat manifeste despre persecuția jidanilor din România și a ținut prăvăliile închise în tot decursul zilei — iar șefrabinul a ținut o vorbire în care a condamnat cu cea mai mare asprime abuzurile studenților români.

În felul acesta s'biară zilnic presa internațională a cohoului Jidoveșc contra noastră a Românilor, care trebuie să suferim la noi acasă, insulte, agresiuni, spionaj, atentate, comploturi și jafuri din partea Jidanilor fără ca să cutezăm a-i atinge măcar cu o vorbă!

Până când vom mai putea suporta atâta batjocură, și teroare din partea blăstămatului neam jidovesc?

Români! Deșteptați-vă!

Din somnul cel de moarte!

Jidanii ne sugrumă Națiunea!

CFR din Ardeal, după 10 ani dela Unire

„Voința Poporului” din Arad No. 14 din 29 Martie a. c. publică sub titlul „Tablourile funcționarilor CFR. Inspecțiunile L. M. și T. și Div. V. Contabilitate Arad” numele tuturor funcționarilor dela conducerea Inspecției și a secției L/c 5 de telefon și telegraf — atât din Arad, cât și dela Secțiile din Alba-Iulia, Petroșani, Simeria, Arad — (cu două Secții 4 și 5) Gurahonț și Sibiu.

Din 56 de funcționari abia 11 sunt Români adecă cam a cincea parte — și de rang mai inferior —, iar ceilalți sunt minoritari.

Mai departe, în articolul introductiv ni-se spune, că cei mai mulți minoritari în special maghiari, sunt foarte aroganți, disprețuitor a tot ce este românesc. Nici după zece ani nu, ș'au însușit limba românească.

Nu streinilor din serviciul CFR le băgăm vină pentru purtarea lor, descrisă mai sus, ci conducerii CFR, care nici după zece ani de administrare, nu ș'a creat ingineri și funcționari români, care să înlocuiască puzderia de streini — care plătiți fiind de Statul român, își bat joc de tot ce este românesc.

Domnule Teodorescu Director General al CFR, până când vei mai tolera, și întreține cu banii Cfreului, șoviniști maghiari la granița de vest a României?

Datorința fiecărui român cu suflet curat este a se abona la „Infrățirea Românească”, căci numai așa putem lupta contra liftelor jidane.

Primum din partea Asociației Române pentru propaganda aviației următoarea adresă de mulțumire:

ASOCIAȚIA ROMÂNĂ PENTRU PROPAGANDA AVIAȚIEI

A. R. P. A.

București, Strada Lipscani No. 3.
Telefon 311/99.

D-Sale

Domnului Profesor Universitar

I. C. Cătuneanu

C l u j

Asociația Română Pentru Propaganda Aviației, își face o cinste să vă exprime pe această cale mulțumiri entuziaste pentru sprijinul ce-i acordați.

Cauza aviației constituie una din marile probleme ale națiunii noastre; era firesc ca D-voastră, prea cunoscut luptător pe toate țărmurile naționale să o îmbrățișați așa cum ați dovedit.

Urându-vă succes pe noul țărm, care e și al nostru, vă rugăm să primiți expresia distinsei mele considerațiuni.

Director general al A. R. P. A.

Colonel Rujinski

Indescifrabil

Incorectitudinea profesională a avocatului Fabius

Citim în ziarul jidovesc „Uj Kelet” No. 78 din 3 Aprilie 1928, și reproducem tocmai din această foaie, pentru ca să nu se obiecteze că ne servim de un argument, luat din izvor antisemit, reproducem următorul fragment din care publicul românesc din Cluj va avea prilejul să judece incorectitudinea profesională a numitului avocat, membru în partidul național-liberal:

„Un intermezzo interesant

„Președintele Furnea dă cuvântul dlui avocat Fabius.

„Ai cuvântul dle avocat, dar trebuie să constat, că d-ta atât contra clientului D-tale dl Ignatie Blatt, cât și contra acuzaților Hugó Semlyén și dr. Iuliu Hirsch ai înaintat denunț penal. Rolul D-tale ca apărător nicidecum nu se poate aduce în concordanță cu faptul acela, că D-ta ai înaintat denunțuri penale împotriva clienților D-tale.

„După această declarațiune a Președintelui a urmat în sală o tăcere penibilă de câteva momente. Avocații din sală priveau întrebător spre avocatul Fabius, care apoi zăpăcit riposta:

Cu surprindere trebuie să aud, că stau înaintea unei situațiuni noi. Cu siguranță este o neînțelegere, dar pentru evitarea altor neînțelegeri predau cuvântul tovarășului meu apărător“.

INFORMAȚIUNI

Sărbători Fericite. Tuturor sprijinitorilor și cetitorilor noștri le dorim Sărbători Fericite, cu ocazia Sfințelor „Paști“.

Facem această urare, nu ca un simplu obicei de bună cuviință, ci dintr'un motiv cu mult mai important, și anume:

Dorim ca Învierea Mântuitorului Christos, să însemneze și *Învierea Conștiinței Naționale* și ajungând împlinirea poruncei Dumnezeuști: că Mântuitorul va învia a treia zi, să ajungem să vedem cel puțin de astă dată spectrul Pericolului Jidănesc, convinși că aceiaș seminție, care a persecutat, aschingiuit și în urmă l-a restignit pe Isus, sunt aceia care ne persecută, ne schingiuesc, ne jefuesc, ne robesc economic și politiceste pe noi Români ca să ne distrugă.

Dorim mai departe, *ca tot Românul să se deștepte din somnul cel de moarte*, cel puțin azi după 80 de ani, de când acest imn a fost cântat de — în veci neuitatul poet „Andrei Mureșanu“ la 1848.

Voim ca în anul acesta, când se împlinesc 50 de ani dela realipirea Dobrogei, și zece ani dela întregirea României, cu provinciile subjugate, să dispară dintre noi

„A pizmei răutate și oarba neunire“ și să ne dăm mâna ca frații, pentru ca

„*Uniți în cugete și simțiri*“ să luptăm în contra *Pericolului Jidănesc*, în primul rând și în contra tuturor dușmanilor interni sau externi, văzuți sau ascunși — și să facem ca România să fie a Românilor, și pe teren Comercial, Industrial și financiar.

Christos a Inviat!
Infrățirea Românească.

Ce nu trebuie uitat. Amintim cetitorilor noștri următoarea constatare, făcută de distinsul profesor universitar dela București, Dl. Simion Mehedinți, privitoare la alianțele partidului național-țărănist:

„*Faptul penibil că streinii și dușmanii statului în nici într'un partid nu-și pun mai multă nădejde de cât în partidul național-țărănist, aici stă toată grozăvia situației.*“

Și acești domni au inconștiența să revendice puterea!

Domnilor, ahtiați de putere, ori vă cumințiți ori putrezitiți în opoziție.

*

Înștiințare

Membrilor Comitetului Central Executiv L. A. N. C., Membrilor Marelui Consiliu L. A. N. C., cum și tuturor fruntașilor mișcării naționaliste creștine.

D. Prof. I. C. Cătuneanu, președintele L. A. N. C., a convocat pentru ziua de Vineri, 20 Aprilie a. c. la Focșani, atât Comitetul Central Executiv, cât și Marele Consiliu L. A. N. C.

Sedintele se vor ține în casa dlui General Dr. Macridescu. În afară de dările de seamă ale organizațiilor regionale și județene, și de propunerile de o mai puternică activare a propagandei și organizării, va fi ca punct principal la ordinea zilei chestiunea regroupării forțelor mișcării naționaliste creștine într'o Ligă unitară.

Deaceia fruntași cunoscuți ai mișcării naționaliste creștine și reprezentanți ai tinerimii luptătoare, chiar nefăcând parte din L. A. N. C., vor fi bineveniți la ședința Marelui Consiliu. Sunt rugați a se considera invitați prin aceste șire. În ședința Marelui Consiliu L. A. N. C., vor avea vot consultativ.

E probabil că discuțiile nu se vor termina în ziua întâia. În cazul acesta ele vor continua și a doua zi. În orice caz ar fi de dorit ca toți participanții să sosiască de Joi seara. Iar în vederea găzduirii să înștiințeze cu câteva zile înainte pe dl Christache Solomon (proprietar, str. Gării, Focșani), președintele L. A. N. C. din județul Putna, anunțându-i și ora sosirii în gara Focșani.

Secretariatul General L. A. N. C.

*

În atenția publicului clujan. Aflăm că în procesul de faliment fraudulos deschis prin arestarea celor 3 Jidani dela Băncile-Unite din Cluj, Ignatz Blatt, Semlyen Hugo și Hirsch Gyula, figurează ca apărători a acestor escroci calificați, alături de mai mulți avocați Jidani și avo-

cații români C. Xantopol și Ștefan Fabius membri în partidul liberal din Cluj. Dăm aceasta notiță pentru ca publicul românesc să afle pe o parte din Români cari s'au pus în slujba Jidanilor, după-ce aceștia au sărăcit pe deponenții români; și pentru ca publicul românesc să aprecieze pretențiile partidului liberal de a reforma moravurile prin acțiunea politică a unor membri, cari se pretează la asemenea avocatură cum desfășură, în cazul mai sus amintit, avocații Fabius și Xantopol. Iată cu cine partidul liberal vrea să moralizeze viața publică a Ardealului!

*

Studentești. Societatea Studenților în Agricultură Cluj a ales pe anul social 1928—29 următorul comitet de conducere: Președinte: I. Olteanu, V. președinte: I. Boghiu, Secretar Gen.: V. Dumitrean, Secretar de sed.: I. Dencilă, Casier: V. Oros, Bibliotecar: E. Pop și V. Petrenco, Intendent: M. Piescu, Cenzor: L. Valeant.

*

În articolul Dlui I. C. Cătuneanu, intitulat „*ori-ce rău spre bine*“ din numărul de 1 Aprilie s'a strecurat o greșală de tipar: în loc să se tipărească „Greșala s'a consumat a apărut: „Greșala s'a cunoscut“. Rugăm tipografia să fie mai atentă.

Tot în chestia Moșilor

Publicăm următoarea dreaptă cerere, ce trebuie fără zăbavă executată:

Onor. Comisiunea I Agrară pentru Expropriere și Improprrietărire Huedin

Subsemnații în numele celor zece comune de moși respectuos vă rugăm ca pe baza hotărârei nrul 7/928 adusă de Dvs. precum și pe baza hotărârei no 98/1928 a Comisiunei pentru Expropriere și Improprrietărire a județului Cluj, binevoii a ne da în stăpânire întreg teritorul ce ne compete pe baza hotărârilor de mai sus.

Suntăm în primăvară trebuie să începem lucru și să ne scoatem vitele la pășune. Deaceia am dori ca fiecare comună să-și aibe delimitată porțiunea ei de pădure și pășune.

Ori ce întârziere ne-ar aduce pagube foarte mari.

Clucia la 24 Martie 1928.

Primarii comunelor: Ciucia: Vasile Brudasca mp., Valea Draga: Georghe Georgiuan mp., Lunca Vișagului: Teodor Pașcalau mp., Vișag: Merca Ioan mp., Rogojel: Pașcalau Vasile mp., Săcuien: Anca Filimon mp., Bociu: Tonca Constantin mp., Bologa: Ion L. Potra mp., Poieni: Ion Marghițaș mp., Traniș: Tulbure George mp.